

ת"פ 54122/10/21 - מדינת ישראל נגד עודד שכנאי, גל הירש, מיכאל בנימיני - ההליכים הוטלו, איילה חסון, חדשות 13 בע"מ, חן מענית, הוצאת עיתון "הארץ" בע"מ

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 54122-10-21 מדינת ישראל נ' שכנאי ואח'

לפני כבוד השופט שאול אבינור
המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אתי בן דור ואח'
פרקליטות מחוז תל אביב (מיסוי וכלכלה)

נגד

הנאשמים:

1. עודד שכנאי
2. ע"י ב"כ עו"ד ז'ק חן ואח'
3. גל הירש
4. ע"י ב"כ עו"ד נבות תל-צור ואח'
5. מיכאל בנימיני - ההליכים הוטלו

המבקשים להצטרף:

1. איילה חסון
2. חדשות 13 בע"מ
3. חן מענית
4. הוצאת עיתון "הארץ" בע"מ

החלטה

1. לפני בקשה מטעם נאשם 2 (להלן - המבקש) "להסרת צו איסור פרסום על פרטיו של עד המדינה", המופיע כעד תביעה מס' 1 ברשימת עדי התביעה שבכתב האישום (להלן - עד המדינה).

א.

רקע כללי וההשתלשלות הדיונית:

2. נגד המבקש ונאשמים 1 ו-3 הוגש כתב אישום, בו הם הואשמו בביצוע עבירות בניגוד להוראות סעיף 220 לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] (להלן - פקודת מס הכנסה).
3. על פי הנטען בחלק הכללי לכתב האישום, בשנים 2007-2009 חברו הנאשמים, יחד עם שני מעורבים נוספים, לצורך מתן שירותי ייעוץ ביטחוני, אימון צבאי ותיווך בעסקאות למכירת ציוד צבאי עבור משרד ההגנה בגיאורגיה. פעילות השותפות בגיאורגיה בוצעה באמצעות מספר חברות, שהוקמו בישראל ומחוצה לה, והוסדרה באמצעות שורה של הסכמים, שנחתמו בין השאר בין החברות האמורות לבין

עמוד 1

הלקוחות.

4. בשלושת האישומים שבכתב האישום מואשמים הנאשמים - כל אחד באישום נפרד - בהשמטת הכנסותיהם מפעילות השותפות בגיאורגיה ובגין כך בביצוע עבירות לפי הוראות סעיף 220 לפקודת מס הכנסה. נאשמים 1 ו-2 מואשמים באי דיווח, במסגרת הצהרות הון שהגישו, אודות נכסיהם בחו"ל הקשורים לשותפות בגיאורגיה; וכל הנאשמים מואשמים באי דיווח לפקיד השומה על ההכנסות שנצמחו להם הימנה. על פי הנטען בעובדות כתב האישום, מדובר בהשמטת הכנסות בהיקפים ניכרים, של מיליוני ₪, אשר נצמחו לנאשמים מרווחי השותפות בגיאורגיה בתקופות כלהלן: לנאשם 1 בשנים 2007-2009, למבקש בשנת 2008 ולנאשם 3 בשנים 2008-2009.
5. נגד אחד המעורבים הנוספים הוגש כתב אישום נפרד, בו הוא הואשם בעבירות לפי הוראות סעיף 217 לפקודת מס הכנסה. תיק נוסף זה נדון אף הוא לפניי והסתיים, לאחרונה, במסגרת הסדר טיעון (ת"פ (שלום ת"א) 52683-10-21 **מדינת ישראל נ' אדם** (08.06.2022)).
6. שני כתבי האישום הנ"ל הוגשו בחודש אוקטובר 2021, אך החקירה שבעקבותיה הוגשו נפתחה כבר לפני שנים ארוכות. התפתחות החקירה בפרשה תומצתה לפניי על ידי ב"כ המאשימה באופן הבא: **"שמו של המבקש הועלה כמועמד למפכ"ל המשטרה. אל היועץ המשפטי לממשלה הגיע מידע שחייב בדיקה. היועץ המשפטי לממשלה החליט לבדוק את המידע, וכך נעשה. לאחר שהוסרה מועמדותו של המבקש למפכלות, הוחלט על פתיחה בחקירה בגין חשדות לעבירות שוחד ולעבירות מס. חלק מהחשדות לא ביססו די ראיות לכתבי אישום, וחלקם הבשיל לכתבי אישום"** (ר' בסעיף 36 להשלמת הטיעון מטעם המאשימה).
7. במסגרת החקירה נכרת, ביום 13.09.2016, **"הסכם עד מדינה"** בין עד המדינה דנא לבין היחידה החוקרת (להב 433, באמצעות הקצינים המוסמכים, וכן רשות המיסים). בהסכם הוסכם, בין השאר, כי לאחר שעד המדינה ימלא את כל התחייבויותיו יוגש נגדו כתב אישום בגין העבירות שביצע במסגרת הפרשה, כאשר הצדדים יעתרו במשותף לגזירת עונש מקל של שנת מאסר מותנה, לתקופה של שנתיים; והכל בכפוף לאישור בית המשפט (ר' בסעיף 4 להסכם).
8. לעניין איסור פרסום שמו ופרטיו המזהים של עד המדינה נקבע בהסכם עד המדינה, כי רשויות החקירה **"יגישו בקשה לבית המשפט לאסור את פרסום שמו של העד ו/או כל פרט אחר, אשר עלול לזהותו... ובתום החקירה תשקול התביעה להגיש בקשה להארכת צו איסור הפרסום ככל שהדבר יידרש ויעמוד במבחנים הקבועים בחוק ובפסיקה. מובהר בזאת, כי החלטה זו נתונה לשיקול דעתו הבלעדי של בית המשפט"**^[1] (ר' בסעיף 6 להסכם). עוד צוין בהסכם, כי עד המדינה הצהיר שאין לרשויות החקירה והתביעה כל התחייבויות לגביו מעבר לאלה הכלולות בהסכם (שם, בסעיף 9).
9. ואכן, כבר למחרת היום (דהיינו ביום 14.09.2016) הגישה היחידה החוקרת בקשה, לבית משפט השלום בראשון לציון, להוצאת צו אשר יאסור את פרסום עצם חתימת הסכם עד המדינה וכן כל פרט העלול להביא לחשיפת זהותו של עד המדינה, לרבות **"מקום מגוריו, משלח ידו, בני משפחתו..."**. בבקשה צוין כי מדובר בחקירת חשדות לביצוע עבירות **"של מתן שוחד לעובד ציבור זר, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, עבירות על חוק איסור הלבנת הון ופקודת המיסים"**. בית המשפט נעתר לבקשה והורה על הוצאת צו איסור פרסום כמבוקש, שתוקפו לתקופה של שלושה

חודשים. בהחלטה לא פורטו נימוקיה אלא צוין, באופן כללי, כי היא ניתנה בהתאם להוראות סעיפים 68 ו-70 לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], תשמ"ד-1984 (להלן - חוק בתי המשפט) (ר' ההחלטה מיום 14.09.2016 בתיק ב"ש 36242-09-16).

10. מאז מתן ההחלטה האמורה נערכו כמה וכמה דיונים בבית משפט השלום בראשון לציון, לפני שני מותבים שונים, בבקשות שונות שהוגשו בעניין צו איסור הפרסום, וכן הוגשו שני ערעורים לבית המשפט המחוזי מרכז. בין השאר נדונו בבית משפט השלום בראשון לציון בקשות לביטול צו איסור הפרסום שהוגשו מטעם מספר אמצעי תקשורת. בקשות אלה נדחו בעיקרן, תוך התרת פרסום עצם קיום החקירה ודבר קיומו של הסכם עד המדינה (ר' תיאור השתלשלות ההליכים המשפטיים בנספח א' להשלמת הטיעון מטעם המאשימה).

11. אגב כך יש לדייק ולציין כי בפרשה זו גויסו שני עדי מדינה - עד המדינה דנא ועד מדינה נוסף - כאשר בעניינו של עד המדינה הנוסף הוצא ביום 11.09.2017 (תיק ב"ש 23046-09-17 בבית משפט השלום בראשון לציון) צו איסור פרסום הזהה בתנאיו לצו דנא. במהלך הדיון לפניי - אגב חילופי דברים בין ב"כ הצדדים בעניין עובדה זו - ציינו ב"כ המבקש כי הם מסכימים גם לפרסום שמו של עד המדינה הנוסף. ואולם, דברים אלה נאמרו אגב אורחא ומכל מקום הבקשה שלפניי מוגבלת לעניינו של עד המדינה דנא.

12. ההחלטה האחרונה הנוגעת לצו איסור הפרסום ניתנה בבית משפט השלום בראשון לציון ביום 31.07.2019 (בתיק ה"ת 60319-11-18), דהיינו למעלה משנתיים לפני הגשת כתבי האישום בבית משפט זה. מדובר בהחלטה מנומקת העוסקת במספר עניינים. בכל הקשור לסוגיית צו איסור הפרסום - בה עסקינן כאן - נדחתה עתירת המבקש לביטולו, תוך צמצומים מסוימים בהיקף הפרסום שנאסר. אשר לטעמים לאיסור הפרסום צוין בהחלטה כי המאשימה "**איננה טוענת, חלילה, כי המשיב (המבקש - ש.א.) או מי מטעמו יפגעו פיזית בעד המדינה. החשש הוא מפני פגיעה ושיבוש של החקירה על רקע פרסום זהותו של העד בציבור...**" (שם, בפסקה 20). כמו כן הוטעם החשש מפני "**הכפשת עד המדינה בתקשורת**". ההחלטה הסתמכה בין השאר על דוחות סודיים, שכמובן לא הונחו לפניי שכן מקומם בשלב החקירה ובטרם הגשת כתבי האישום.

13. המבקש הגיש ערעור על ההחלטה הנ"ל, שכאמור עסקה במספר עניינים, לבית המשפט המחוזי מרכז. הערעור התקבל, תוך שנקבע כי "**צו איסור הפרסום (במתכונתו הקודמת - ש.א.) יהפוך לקבוע**". עוד צוין בפסק הדין כי כל צד יוכל לפנות בבקשה בעניין צו איסור הפרסום "**אם תשתנינה הנסיבות - לרבות העמדת המערער לדין...**" (ע"ח 15721-08-19, פסק דין מיום 03.08.2021).

ב. תמצית טיעוני הצדדים:

(1) טיעוני הצדדים שברקע הבקשה:

14. ברקע הבקשה עומדת ביקורת חריפה שמותח המבקש על התנהלות רשויות החקירה והתביעה בפרשה זו, בשני רבדים:

ראשית טוען המבקש, כי החקירה בפרשה זו נפתחה, או לכל הפחות נוצלה, לצורך סיכול מינויו לתפקיד מפכ"ל משטרת ישראל; והכל ממניעים זרים ופסולים. בהקשר זה מטעים המבקש, במיוחד, כי

החקירה נגדו החלה בחשדות חמורים מאוד - לעבירות של מתן שוחד ועבירות חמורות נוספות - חשדות שכולם נמצאו מחוסרי בסיס עד כדי "העדר אשמה"; כאשר בסופו של דבר הוגש רק לאחרונה כתב האישום דנא, וזאת בעבירת מס ובגין אירועים שהתרחשו לפני 15 שנים.

שנית טוען המבקש, בהמשך לטענתו הנ"ל, כי לצורך העצמת החקירה גויס עד המדינה באופן חפוז ופסול, בפרט נוכח מכלול נתוניו של העד המדובר, ואף תוך הפרת ההנחיות הפנימיות של התביעה-עצמה (דהיינו הקווים המנחים לגיוס עד מדינה שנקבעו בהנחיית היועצת המשפטית לממשלה מס' 4.2201 בעניין "עד מדינה", מיום 30.08.2005). לשיטת המבקש, נוכח נתוניו של עד המדינה לא היה מקום שהמאשימה תסתמך על הדברים שמסר, בוודאי לא לצורך העמדה לדין של המבקש.

15. ב"כ המאשימה, מצידם, טוענים להד"ם. לשיטתם טענות המבקש, לרבות האופן בו הוא מתאר את רצף האירועים, אינן נכונות מבחינה עובדתית ואין בהן כל ממש. לשיטת המאשימה, כפי הדימוי הציורי בו השתמש ב"כ המאשימה במהלך הדיון לפניי, טענות המבקש אינן אלא בועה ריקה מתוכן, שתתנפץ ותיעלם במבחן הביקורת העובדתית.

16. לגופו של עניין, לעמדת המאשימה יש להותיר את צו איסור הפרסום על כנו, כאשר לשיטתה עמדתה מעוגנת בשתי עילות הקבועות בהוראות חוק בתי המשפט, כלהלן:

האחת, לפי הוראות סעיף 68(ב)(7) לחוק בתי המשפט, שלפיהן בית המשפט רשאי לדון בעניין מסוים "בדלתיים סגורות" אם ראה צורך בכך משום ש"הדין הפומבי עלול להרתיע עד מלהעיד עדות חופשית או מלהעיד בכלל".

השנייה, לפי הוראות סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט, שלפיהן בית המשפט רשאי "לאסור כל פרסום בקשר לדיוני בית המשפט", בין השאר "לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות" של עד במשפט (ר' בסעיף 2 להשלמת הטיעון מטעם המאשימה).

17. יודגש כי המאשימה אינה טוענת לחשש לפגיעה פיזית בעד המדינה, וכאמור לעיל כך צוין עוד בשלבי החקירה. ממילא ברור שבפרשה זו אף לא נטען לפניי כי עד המדינה הוא בבחינת "עד מוגן" או "עד מאוים" (כמשמעותם של מונחים אלה בחוק להגנה על עדים, תשס"ט-2008), הנדרש להגנות בהתאם. למרות זאת, כך לטענת המאשימה, בנסיבות המיוחדות של תיק זה, עד המדינה "צפוי בסבירות גבוהה להיות נתון למסע תקשורתי מכפיש שאת גבולותיו לא ניתן להעריך, ואשר קיים חשש ממשי כי ירתיעו מלתת עדות חופשית או להעיד בכלל. בנסיבות ייחודיות אלו, אף קיים חשש ניכר כי מסע ההכפשות הייחודי לו צפוי עד המדינה, יפגע באופן רחב יותר במוסד עד המדינה ובאינטרס הציבורי לעודד חתימה על הסכמי עד מדינה..." ומכאן הצורך בהמשך איסור הפרסום (ר' בסעיף 3 להשלמת הטיעון מטעם המאשימה).

(2) תמצית עיקר הטיעונים:

18. מעבר לרקע הכללי האמור הרחיבו מאוד באי-כוחם של כל הצדדים, כיד כשרונם הטובה עליהם, בטיעונים מלומדים ומאלפים; בפרט ברובד המשפטי. בנוסף, אף נאשם 1 ביקש להצטרף לבקשה, ובאי-כוחו הוסיפו והגישו טיעונים מלומדים ומרחיבים משלהם. לבסוף, גם שני אמצעי תקשורת - גב' איילה חסון וחדשות 13 בע"מ (להלן ביחד - חדשות 13) ומר חן מענית והוצאת עיתון "הארץ" בע"מ (להלן ביחד - עיתון הארץ) - ביקשו להצטרף לבקשה, כל אחד מטעמי ובטיעוני-הוא. בנסיבות אלה,

ועל מנת למקד את הדיון ולא להכביד על הקורא, טיעוני הצדדים יובאו כאן רק בתמצית שבתמצית.

19. הרקע לבקשה תואר כאמור ברישא לפרק זה. בנימוקי הבקשה נטען כי כל הפרמטרים הרלוואנטיים להחלטה בדבר הסרת איסור הפרסום, כפי שנקבעו בהלכה הפסוקה, תומכים בקבלת הבקשה, כלהלן: (א) מדובר באיסור פרסום רחב, בשים לב לכך שכל שניתן לפרסם הוא שגויס עד מדינה; עובדה שיש בה לפגוע במבקש משום שמדובר במידע חלקי אשר אינו כולל את נתוניו של עד המדינה; (ב) משך הזמן שבו איסור הפרסום תקף הוא ארוך ביותר, במהלך שנים ארוכות; (ג) שינוי נסיבות מהותי חל לאחרונה, עם סיום החקירה והגשת כתב האישום, כאשר עקב כך המבקש גם נחשף למלוא חומרי החקירה הנוגעים לעד המדינה; (ד) העניין הציבורי הרב בפרשה, שנעוץ בעובדה שמדובר - כך לטענת המבקש - בחקירה פלילית שנפתחה בעקבות ההחלטה למנות את המבקש לתפקיד מפכ"ל משטרת ישראל (ר' בסעיף 39 לבקשה).

20. בבקשה נטען כי אין במקרה זה יסוד לטענת המאשימה שלפיה איסור הפרסום נדרש לשם מניעת "פגיעה חמורה בפרטיות" עד המדינה. בהקשר זה, ברובד העובדתי צוינו שני אלה: ראשית, עד המדינה היה מעורב במספר הליכים משפטיים, שהחלטות שניתנו במסגרתם פורסמו ברבים והן נגישות לכל. שנית, עד המדינה התראיין, מיוזמתו, באמצעי תקשורת שונים תוך שחשף פרטים רבים על עצמו ועל נסיבות חייו. אמנם בשני העניינים לא מדובר בפרסומים הקושרים את עד המדינה לפרשה מושא כתב האישום, אך בנסיבות אלה - בפרט כאשר חלק מהפרסומים הם מאוחרים למועד חתימת הסכם עד המדינה - לא ניתן לומר כי פרסום שמו של העד כעד המדינה דכאן יביא לפגיעה כלשהי בפרטיותו (ר' בסעיף 57 ואילך לבקשה).

21. ברובד המשפטי הוטעם כי איסור הפרסום בעילה האמורה - בהתאם להלכה הפסוקה ואף לפי הנחיית פרקליט המדינה הרלוואנטית (הנחיה מס' 14.18 מיום 21.10.2020, שעניינה הנחיית גורמי התביעה בקשר לאיסור פרסום לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות) - צריך להתבסס על "חשש ממשי" לפגיעה חמורה "בעניינים המצויים בליבת המונח פרטיות" (ר' בסעיף 13 להנחיה ובסעיף 20 ואילך להשלמת הטיעון מטעם המבקש). להבדיל, חשש לפגיעה כלכלית או לפגיעה בשם הטוב אינו מהווה שיקול משמעותי. והנה, כך לטענת המבקש, המאשימה לא הניחה כל בסיס ראיתי לחשש ממשי לפגיעה חמורה בעניינים שבליבת פרטיות עד המדינה.

22. עוד נטען מטעם המבקש, גם במענה לטענת המאשימה אודות הצורך באיסור הפרסום על מנת להגן על מוסד עד המדינה, כי ההלכה הפסוקה דווקא קובעת להיפך, דהיינו: שכאשר מדובר בעד מדינה, אינטרס ההגנה על הפרטיות הוא נמוך מהאינטרס בנוגע לעדים "רגילים" (ר' בהשלמת הטיעון מטעם המבקש, בסעיף 25 ואילך). לבסוף נטען, כי המשך איסור הפרסום פוגע במישרין ביכולתו של המבקש לנהל את הגנתו וממילא בזכות היסוד שלו להליך משפטי הוגן. בהקשר זה הודגש, כי נוכח נתוניו הייחודיים של עד המדינה פרסום פרטיו צפוי "להציף מידע אקוטי להגנת המבקש", בין היתר בעזרת מתלוננים שהולכו שולל על ידי עד המדינה (שם, בסעיף 92).

23. ב"כ המאשימה, בתגובתם לבקשה, מעבר להתייחסותם העקרונית שצוינה לעיל, הטעו כי היענות לבקשת המבקש "כמוה כמתן לגיטימציה מטעם המדינה להכפשות הצפויות של עד המדינה בכלי התקשורת", וביקשו להסתמך על ההחלטות שניתנו בשלב החקירה (ר' בסעיף 13 ואילך לתגובת המאשימה). עוד טענו ב"כ המאשימה כי "צו איסור הפרסום אינו פוגע ביכולתו ובזכותו של המבקש להתגונן", בפרט נוכח העובדה שעם הגשת כתב האישום הועברו חומרי החקירה לעיונו (שם,

(בסעיף 20).

24. בנוסף צוין בתגובת המאשימה חשש ספציפי כי המבקש ינצל את הסרת איסור הפרסום לפרסום נתונים האסורים בפרסום, בין לפי הוראות חוק המידע הפלילי ותקנת השבים, תשע"ט-2019, ובין לפי הוראות חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981, ונטען כי "איזון בין הפגיעה הממשית שעלולה להיגרם לעד המדינה ולהליך הפלילי כתוצאה מחשיפת זהותו של עד המדינה, לבין ה'תועלת' לה טוען המבקש, אשר מוטלת בספק, מוביל למסקנה כי יש להותיר את צו איסור הפרסום על כנו ולהימנע מצמצום נוסף שלו". לשיטת המאשימה, "הותרת צו איסור הפרסום על כנו משקפת איזון ראוי בין שמירה והגנה על עד המדינה מפני פגיעה ממשית וחמורה, על ההליך הפלילי ועל מוסד עדי המדינה באופן כללי, לבין זכות הציבור לדעת ועקרון פומביות הדין" (שם, בסעיף 21 ובסעיף 29).

25. בהשלמת הטיעון מטעם המאשימה דויקו הדברים והמאשימה צמצמה את עתירתה להותרת איסור הפרסום רק "עד לתום עדותו של עד המדינה בתיק", כאשר לאחר העדות ניתן יהיה לשוב ולבחון את שאלת איסור הפרסום (שם, בסעיף 2). בנסיבות אלה, כך לשיטת המאשימה, זכותו של המבקש להליך הוגן לא תיפגע באופן משמעותי, "גם אם פרטים מסוימים בנוגע לעד המדינה לא יפורסמו לתקופה מתוחמת ומוגבלת" (שם, בסעיף 27). ב"כ המאשימה הוסיפו וטענו כי הגם שקיימים כלים משפטיים להתמודדות בדיעבד עם פרסומים אסורים, ככל שהיו, "הרי שנקיטת הליך משפטי בדיעבד אינה שקולה למניעה מראש של הרתעת העד מלהעיד חופשית ומפגיעה חמורה בפרטיותו" (שם, בסעיף 82).

26. ב"כ המאשימה ערים לכך כי בבוא בית המשפט לבחון בקשה לביטול צו איסור פרסום קיימת חשיבות לעניין הציבורי שבפרסום המידע. עם זאת, כך לשיטתם, בפרשה דנא העניין הציבורי האמור נגזר מטענות חסרות בסיס - ושגויות עובדתיות - אשר הועלו על ידי המבקש והודהדו בחדשות 13, כאשר לשיטתם אין בעצם העלאת טענות כדי להקנות "חשיבות ציבורית" לתיק (סעיף 29 ואילך להשלמת הטיעון מטעם המאשימה). ב"כ המאשימה מוסיפים ומציינים כי צו איסור הפרסום כבר הופר, ושמו של עד המדינה פורסם ברשתות חברתיות (ר' בנספח ב' להשלמת הטיעון), אך מדגישים כי אין להלום מצב בו הפרות צו ישמשו כנימוק לביטול שכן יאה בכך כדי לעודד הפרת צווי איסור פרסום בעתיד.

27. אשר לבסיס העובדתי לעמדתם התייחסו ב"כ המאשימה, במסגרת השלמת הטיעון, לשני עניינים: האחד, טענות המאשימה לחשש "למסע תקשורתי מכפיש" נגד עד המדינה; והשני, החששות שהעלה ב"כ עד המדינה ועד המדינה עצמו. בעניין הראשון טענו ב"כ המאשימה כי הגם שהמבקש הכחיש מפורשות, במהלך הדיון לפניו, כי בכוונתו לפעול להכפשת עד המדינה, הרי שסיקור המשפט בחדשות 13 מלמד על "הסתברות ממשית [ל]מסע ההכפשות הקשה והחד-צדדי הצפוי בעניינו של עד המדינה" (שם, בסעיף 48). ב"כ המאשימה הבהירו כי הם אינם מבקשים להתערב בעבודה העיתונאית של חדשות 13 או בטיבה, אך בד בבד מתחו ביקורת נוקבת על סיקור הפרשה בחדשות 13 אשר לטענתם נתן במה ל"טענותיו חסרות השחר של המבקש" במסגרת "סרט חד צדדי" (שם, בסעיף 39 ואילך).

28. בהקשר לעניין השני צירפו ב"כ המאשימה (כנספח להשלמת הטיעון) מכתב מאת ב"כ עד המדינה, הכולל טיעונים של ב"כ עד המדינה וציטוטים מפי עד המדינה עצמו. שני אלה התבטאו בנחרצות ובחריפות רבה כלפי הנאשמים בכלל וכלפי המבקש בפרט, תוך העלאת טענות מרחיקות לכת

החורגות מטעונו ב"כ המאשימה ואף סותרות אותם. כך, ב"כ עד המדינה טען - בלא להביא אסמכתאות - כי "**התקשורת כולה**" גויסה ל"**מסע תקשורתי ממוקד**", שמטרתו להשחיר את עד המדינה ולהכפישו ברבים, להשפילו ולרפות את ידיו, בעוד המבקש - כך נטען - זוכה לחיבוק תקשורתי ולאחדת הציבור. ב"כ עד המדינה העלה בהקשר זה חששות קשים לגבי הצפוי לעד המדינה, שכאמור אינם נטענים מטעם המאשימה, לרבות "**חשש לגופו, לשלומו, לביטחונו...**", תוך טענה שהפרסום יפגע בעד המדינה "**פיזית, נפשית, ציבורית, כלכלית, בריאותית ועוד**". עוד מתח ב"כ עד המדינה ביקורת חריפה על עצם הגשת הבקשה, שלשיטתו ממנה "**עולה... הניסיון הנפסד והפסול - הבולט לכל עין - להלבין באופן קיצוני חשדות חמורים המיוחסים לנאשמים**".

29. ב"כ עד המדינה הוסיף וטען במכתבו כי הקצינה-המשפטנית, אשר חתמה מטעם היחידה החוקרת על הסכם עד המדינה, הבטיחה לעד המדינה מפורשות, בבחינת "**הבטחה שלטונית**", כי פרסום שמו ייאסר. כעולה מהדברים שצוטטו במכתב מפי עד המדינה עצמו, מדובר בהבטחה (נטענת) מפורשת לאיסור פרסום מוחלט, כאשר לטענת עד המדינה "**הובטח לי שהזהות תישאר חסויה לחלוטין**". עד המדינה הוסיף והדגיש, אגב כך, כי "**אין ספק שהתרת הפרסום ולו באופן חלקי**" תפגע קשות בניסיונותיו "**להתפרנס ולהשתקם**".

30. יש אפוא להעיר כבר עתה, כי מעבר לכך שדברי עד המדינה בעניין משך תוקפו של צו איסור הפרסום סותרים את עמדת המאשימה בהשלמת הטיעון - בו כאמור עתרה המאשימה לאיסור הפרסום רק עד למועד מתן העדות - עולה מהם גם טענה להבטחה שלטונית שניתנה בחריגה מסמכות; שהרי אין זה בסמכות המשטרה לאסור פרסומים כלשהם, קל וחומר באופן מוחלט, וממילא אין זה בסמכותה להבטיח איסור פרסום מוחלט. על רקע זה נדרשו ב"כ המאשימה להבהיר מה בדיוק הובטח לעד המדינה (ר' בהחלטה מיום 30.06.2022), ובהתייחסותם ציינו שלא ניתנה לעד כל הבטחה לעניין איסור הפרסום מעבר לאמור בהסכם עד המדינה (כמפורט בפסקה 8 דלעיל).

31. דברי עד המדינה, המצוטטים כאמור במכתב בא-כוחו, כוללים טענה לחששותיו הכבדים של העד "**להתהלך בציבור**". עד המדינה הוסיף וטען כי לאחרונה אירע "**אירוע בוטה**" של הפרת צו איסור הפרסום, אשר גרר "**טלפונים מוזרים ממספרים שאיני מכיר וכן הודעות בווטסאפ**"; שלדבריו נעשו "**על מנת להמשיך להטריד ולהציק לי**".

32. בד בבד התבטא עד המדינה בחריפות ובנחרצות רבה נגד הנאשמים, טען כי אין להם הגנה ראויה ואף ביקש למצוא נימוק נוסף לביסוס אשמתם באירוע מהזמן האחרון, דהיינו הסדר הטיעון שנערך עם המעורב הנוסף (ר' בפסקה 5 דלעיל). וכדברי עד המדינה: "**המטרה שלהם להכפיש את שמי... וכך להחליש את התיק ולגרום לי לפחד להעיד כשלמעשה אין להם הגנה ראויה... אחד הודה ונגזר דינו בהסדר, היתר לא. אבל מדובר באותן העבירות בדיוק שקשורות גם לזה שהודה, הכל חולק בין כולם, אז איך יכול להיות שהוא אשם והם לא?**"

33. עוד יש לציין, כי על אף ההבדלים המהותיים שבין טעונו ב"כ המאשימה לבין דברי עד המדינה, ביקשו ב"כ המאשימה למצוא ב"**חששו הסובייקטיבי של עד המדינה**" משום נימוק נוסף לאיסור הפרסום (ר' בסעיף 63 להשלמת הטיעון מטעם המאשימה).

34. כיום מקובל במשפטנו להתייחס לפומביות הדיון כאל **"עיקרון חוקתי"**. זאת, מכוח הוראות סעיף 3 לחוק-יסוד: השפיטה, הקובעות כי בתי המשפט ידונו בפומבי ומאפשרות פגיעה בפומביות **"רק מכוח עיגון מפורש בחוק"** (ע"א 4963/07 **ידיעות אחרונות בע"מ נ' עו"ד פלוני** (27.02.2008)), בפסקה 7 (לפסק הדיון). עם זאת, חשיבות הפומביות הוכרה כבר על ידי קדמונינו, עת מושב השופטים נקבע בשער העיר, כלומר במקום מרכזי ופתוח לכל, באופן שעריכת הדיון בו אפשרה את שמיעת פרטי הדיון ותוצאותיו על ידי כל המעוניין. בהקשר זה מעניין לציין כי לציווי המקראי למנות שופטים **"בְּכָל שְׁעָרֶיךָ"** נסמך הציווי, לשופטים, לשפוט **"אֶת הָעָם מִשְׁפַּט צֶדֶק"** (דברים ט"ז י"ח). להבדיל, נודע לשמצה הוא בית המשפט שכונה Star Chamber אשר פעל בחשאי, בדלתיים סגורות, והטיל טרור על מתנגדי המלוכה באנגליה שלאחר תום ימי הביניים.

35. בימינו זוכה הפומביות להגנה חוקתית במדינות הדמוקרטיות, ודוגמא מובהקת לכך מצויה במגילת הזכויות הנספחת לחוקת ארה"ב, שנחקקה עוד בשנת 1791. הפומביות נקבעה במגילת הזכויות כזכות חוקתית מפורשת של הנאשם (בתיקון השישי לחוקה); הגם שהפסיקה שם הכירה בה גם כזכות חוקתית משתמעת של הציבור (מכוח ההגנה החוקתית על חופש הביטוי ועל חופש העיתונות לפי התיקון הראשון לחוקה) (ר' למשל (Press-Enterprise Co. v. Superior Court, 478 U.S. 1, 7 (1986))).

36. מקובל לומר כי הפומביות נדרשת להשגת מספר תכליות מצטברות, ובהן הגשמת הערכים הדמוקרטיים של זכות הציבור לדעת, חופש הביטוי וחופש העיתונות (לניתוח שיטתי ר' מ' בירנהק, "חשיפה מקוונת וחשיפה משפטית: על פרטיות ופומביות של פסקי דין ברשת", **משפטים** מ"ח (תשע"ט) 31, 62). מערכים דמוקרטיים אלה גם נגזר כי **"בבקשות לצמצום או הסרה של צו (איסור פרסום - ש.א.) קיים, נודעת חשיבות רבה לעניין הציבורי שיש בפרסום המידע. ככל שלציבור עניין רב יותר בפרסום המידע, לשם ביקורת ציבורית על הרשויות, או לשם גיבוש דעה בנושא מסוים - כך ניטה להתיר את פרסום המידע"** (רע"פ 2783/19 **קרא נ' מדינת ישראל** (02.01.2020)).

37. תכלית חשובה נוספת של הפומביות היא בהיותה אמצעי להבטחת קיומו של הליך משפטי תקין, הוגן ומיטבי; ובכך הפומביות גם מקיימת את זכות היסוד של הנאשם להליך הוגן. אכן, הדיון הפומבי - הכולל פתיחות ושקיפות - הוא אמצעי חשוב להבטחת איכות עשיית הצדק. דיון פתוח מאפשר בקרה ציבורית מתמדת על אופן פעולת בתי המשפט; ובהליכים פליליים - גם על התנהלות רשויות החקירה והתביעה. בנוסף, הדיון הפומבי חושף בפני הציבור את פרטי ההליכים המשפטיים ואת תוצאותיהם ובכך משרת את מראית פני הצדק; במיוחד במניעת שמועות אודות משוא פנים או שקילת שיקולים וטעמים "סודיים", זרים או בלתי ענייניים.

38. כפי שהוטעם עוד בראשית ימי המדינה, ניהול משפטים בפומבי נדרש על מנת **"לנטוע בלב הציבור... אמון וביטחון כי אמנם הדין נחתך על יסוד העדות והטענות שהובאו במהלך הדיון הפומבי ולא הודות להשפעה מטעם גורם חיצוני איזה שהוא"** (ע"פ 152/51 **טריפוס ואח' נ' היועץ המשפטי לממשלה**, פ"ד 17, 23 (1952)). בהקשר זה יש להדגיש כי בהליכים פליליים - שבהם קיימת "ציבוריות טבועה" נוכח האינטרס הציבורי בניהולם וההשלכות של ההכרעות בהם, לרבות לעניין חירותו של אדם - הפומביות והפרסום חשובים במיוחד (ר' בירנהק, במאמרו הנ"ל, בעמ' 67).

39. הפומביות איננה נטולת-מחירים, שאף אינם מבוטלים כלל ועיקר. ניהול הדיון המשפטי בפומבי עלול להביא לא רק לפגיעות בפרטיותם של הצדדים לדיון, כמו גם בפרטיות של עדים וצדדים שלישיים, אלא גם לפגיעות מגוונות נוספות. בנוסף, אין להתעלם מהעובדה שבשנים האחרונות גדל החשש

לפגיעה בפרטיות עקב הפומביות, בין השאר בכל הקשור לפרסום שמות - הן של הצדדים והן של אחרים - במסגרת החלטות שיפוטיות. זאת, בשל ההתפתחויות הטכנולוגיות המשמעותיות בנוגע להפצת מידע באינטרנט, שמירתו ואחזורו; ובמיוחד עקב אפשרויות הדהוד המידע ברשתות החברתיות, המתברות חדשות לבקרים. ואולם, מדובר בסוגיה מורכבת מאוד, שיש לה פנים לכאן ולכאן. כבר לפני למעלה מעשור מונתה ועדה ציבורית נכבדה לבחינת הסוגיה (בירנהק, במאמרו הנ"ל, בעמ' 35) ועצם העובדה שמסקנותיה טרם גובשו ופורסמו מלמדת על מורכבות העניין.

40. לעניין הפגיעה בפרטיות עקב הפומביות יש גם להוסיף ולדייק, כי על אף שהפומביות מצויה לכאורה בעימות ישיר עם הפרטיות - שגם היא בעלת מעמד חוקתי מכוח הוראות סעיף 7(א) לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו - הרי שאם נדייק בהגדרת הפומביות מחד והפרטיות מאידך, בהתאם לתכליותיהן, נמצא כי העימות ביניהן מצומצם מכפי שנראה במבט ראשון. כך למשל, הפרטיות לא נועדה להגן מפני פגיעה בשם הטוב או במוניטין, או על אינטרסים כלכליים, ועל כן בכל הקשור לפגיעה אפשרית באינטרסים אלה אין כלל עימות בין הפומביות לבין הפרטיות. זאת ועוד, הוראות סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט, המסמיכות את בית המשפט לאסור פרסומים גם לשם מניעת פגיעה בפרטיות, מגבילות סמכות זו למקרים של פגיעה "חמורה" בפרטיות בלבד. מקרים אלה כמובן מצומצמים מכלל המקרים של פגיעה בפרטיות; כאשר על פי הפסיקה מדובר, ככלל, רק בעניינים המצויים בליבת הזכות לפרטיות, כגון עניינים אינטימיים או משפחתיים (ר' ע"א 4963/07 **ידיעות אחרונות** הנ"ל, בפסקה 8 ואילך לפסק הדין; רע"א 382/16 **יהל נ' פקיד שומה תל אביב 4** (13.07.2016), בפסקה 22 לפסק הדין).

41. מכל מקום, "בשל המשקל הנכבד שניתן לעקרון פומביות הדין, נקבע לא אחת כי את החריגים לכלל הפומביות יש לפרש על דרך הצמצום... וזאת למרות, שמטבע הדברים, פרסום זהותו של נאשם עלול להסב לו פגיעה בכל תחום מתחומי חייו, ובין היתר ניתן למנות את אלה: פגיעה בשמו הטוב; פגיעה בבני משפחתו שלא חטאו; פגיעה כלכלית לו ולמקורביו; ולעיתים גם חשש לפגיעה בשלומם ובביטחונם של הנאשם" (ע"פ 2137/14 הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' **מדינת ישראל** (10.04.2014), בפסקה 17). אכן, כפי שנפסק כבר לפני שנים רבות, "**לעולם תיטה הכף אל עבר פומביות הדין**" (ע"א 5185/93 **היועץ המשפטי לממשלה נ' מרום**, פ"ד מט(1) 318, 341 (1995)).

42. הבכורה ניתנת אם כן לפומביות גם כשנפגעים ערכים וזכויות אחרים, למעט באותם מקרים שלגביהם נקבעו בדין, במפורש, חריגים לדין הפומבי בדלתיים פתוחות או לפרסום. חריגים אלה נקבעו בעיקר בהוראות סעיף 68 וסעיף 70 לחוק בתי המשפט, המסמיכות לסגור דלתיים או להורות על איסור פרסום במקרים המנויים בהם, אך גם בהוראות דין ספציפיות שונות. עם זאת, "**את החריגים לעקרון פומביות הדין, יש לפרש על דרך הצמצום ואין לחרוג מעקרון זה, אלא לאחר שקילה זהירה ועל דרך הצמצום**" (בש"פ 972/06 **זריה נ' מדינת ישראל** (22.02.2006)).

43. בנוסף, כאשר בית המשפט מורה על סגירת דלתיים ואיסור פרסום עליו לשוב ולבחון את התקיימות ההצדקה לכך עם חלוף הזמן, תוך שקילת קיומם של אמצעים אחרים שפגיעתם בפומביות פחותה. בהוראות סעיף 70ג(ב) לחוק בתי המשפט אף נקבע במפורש כי, לעניין בקשה לביטול צו איסור פרסום, נסיבות חדשות המצדיקות את הבקשה הן "**לרבות הזמן שחלף ממועד מתן צו איסור הפרסום**" (ר' גם רע"א 482/13 **אליהו חברה לביטוח בע"מ נ' פלונית** (23.04.2013)).

44. במקרים בהם צווי איסור פרסום מופרים בפועל, באופן שלעיתים מקשה מאוד על אכיפת הצווים

או אף מאיינה ("טיעון האורווה והסוסים"), בתי המשפט נוטים שלא לתת לטיעון משקל רב, גם מהטעם שמתן משקל כאמור עלול לתמרץ בעתיד הפרה של צווי איסור פרסום (בש"פ 1039/19 הוצאת עיתון הארץ בע"מ נ' שופטת אלמונית (13.03.2019)). למרות זאת, לעיתים מתחשב בית המשפט בטיעון זה במסגרת החלטתו לבטל צו איסור פרסום (ר' ע"פ 2137/14 הוצאת עיתון הארץ הנ"ל, בפסקה 21).

45. עוד יש להתייחס כאן לכך שמהפומביות נגזרת החובה לקיום דיונים משפטיים בדלתיים פתוחות, מחד גיסא, כמו גם הזכות לפרסום הדברים שנאמרו באותם דיונים והפרטים שנתגלו בהם, לרבות שמות הצדדים לדיון ושמות העדים, מאידך גיסא (ר', למשל, ע"א 4963/07 ידיעות אחרונות הנ"ל, בפסקה 7 לפסק הדין; בש"פ 7630/16 מדינת ישראל נ' דרוקר (01.02.2017)). מדובר בנגזרות שונות ונפרדות של הפומביות, אשר כאמור מוסדרות בהוראות חוק שונות (סעיף 68 וסעיף 70 לחוק בתי המשפט, בהתאמה). בין נגזרות אלה קיים קשר מכוח הוראות סעיף 70(א) לחוק בתי המשפט, הקובעות ברירת מחדל של איסור פרסום לגבי דיון שהתנהל בדלתיים סגורות, אך אין ביניהן זהות. בהקשר זה נקבע, "כי קיומו של דיון בדלתיים סגורות אינו מנביע מיניה וביה איסור פרסום... כאשר הכלל הוא פרסום פסק הדין, בעוד הטלת מגבלות על הפרסום היא החריג - דלתיים סגורות לחוד ואיסור פרסום לחוד" (י' עמית, חסינות ואינטרסים מוגנים - הליכי גילוי ועיון במשפט האזרחי והפלילי, 419 (2021)).

46. לבסוף יש לעמוד על ההבחנה החדה הקיימת במשפטנו בכל הקשור לפומביות (על שתי נגזרותיה) בין שלב החקירה לבין שלב ניהול המשפט, דהיינו השלב שלאחר הגשת כתב האישום (לדיון נרחב בטעמים להבחנה זו ר' לאחרונה דנ"פ 1062/21 אורין נ' מדינת ישראל (11.01.2022)). בשלב החקירה בקשות רשויות החקירה נדונות, ככלל, במעמד צד אחד ובדלתיים סגורות, מבלי שהחשוד אף מודע להגשת הבקשות ולקיום הדיונים. יתר על כן, הוראות הדין - בסעיף 70(ה) לחוק בתי המשפט - מסמיכות את בית המשפט להורות, בשלב החקירה, על איסור פרסום כל פרט מפרטיה "אם הדבר עלול לפגוע בחקירה", ומוסיפות וקובעות כי איסור פרסום כזה יפקע מאליו עם הגשת כתב אישום נגד החשוד, אלא אם כן קבע בית המשפט אחרת. הנה כי כן, בעוד שחקירה על ידי רשויות החקירה אינה מתבצעת בפומבי - וכך ככלל גם מתנהלים דיונים בבקשות רשויות החקירה המוגשות בשלב החקירה - בשלב המשפט מתהפך המצב: הפומביות על נגזרותיה היא הכלל ואילו איסור פרסום שניתנו בשלב החקירה מחשש לפגיעה בה - בטלים.

ד. פומביות הדין - היישום לענייננו:

47. יישום העקרונות המשפטיים שפורטו לעיל על הנסיבות הספציפיות של ענייננו מלמד כי לא ניתן לקבל את עמדת ב"כ המאשימה. כזכור, ב"כ המאשימה טוענים כי בהותרת צו איסור הפרסום על כנו אין כדי לפגוע "ביכולתו ובזכותו של המבקש להתגונן", מבקשים כי בית משפט זה יערוך בהחלטתו "איזון" בין אינטרסים שונים, ובהם ההגנה "על ההליך הפלילי ועל מוסד עדי המדינה באופן כללי" מפני פגיעה, וכמו כן יסתמך על קביעות בהחלטות שניתנו בשלב החקירה, לפני מספר שנים, בבית משפט השלום בראשון לציון.

48. דא עקא, שבעמדת ב"כ המאשימה יש משום היפוך יוצרות: השאלה המשפטית הטעונה הכרעה לפניי אינה השאלה האם המבקש השכיל להצביע על כך שאיסור הפרסום יפגע בזכותו להליך הוגן, או עמוד 10

האם הוא הוכיח שתצמח לו תועלת מהפרסום. השאלה היא האם המאשימה הניחה לפני תשתית ראייתית המצדיקה את המשך איסור הפרסום, וזאת מהטעם הפשוט שהמחוקק קבע כי הפומביות היא הכלל ואילו איסור הפרסום הוא החריג. יתר על כן, אין כל מקום שבית המשפט יערוך מעין "איזון אינטרסים כללי" על מנת להחליט בשאלת איסור הפרסום, שכן המחוקק כבר ערך את איזון האינטרסים וקבע - ככלל חוקתי בהוראות חוק יסוד: השפיטה - פומביות (על נגזרותיה), למעט בחריגים המפורשים שנקבעו בחוק. אין אפוא אפשרות משפטית שבית המשפט ייצור, בבחינת יש מאין, עילות איסור-פרסום חדשות ונוספות, ובהן איסור פרסום לשם הגנה מפני פגיעות בהליך הפלילי, או מפני פגיעות במוסד עד המדינה או באינטרס הציבורי לעודד חתימה על הסכמי עד מדינה.

49. אין גם אפשרות שבית משפט זה - הדן בהליך העיקרי, בשלב המשפט - יסתמך על החלטות שניתנו לפני מספר שנים בבית משפט השלום בראשון לציון בשלב החקירה (מעבר לקושי שבהסתמכות על החלטה שבוטלה בערעור); וזאת בשל ההבחנה המהותית לעניין הפומביות בין שלב החקירה לבין שלב המשפט; ולא לחינם קבע בית המשפט המחוזי מרכז כי ניתן יהיה לדון מחדש בצו איסור הפרסום עם הגשת כתב האישום. בנוסף, כבר עמדנו על כך שבשלב החקירה הוסמך בית המשפט (בסעיף 70(ה) לחוק בתי המשפט) לאסור פרסום כל פרט מפרטיה **"אם הדבר עלול לפגוע בחקירה"** (איסור שיפקע עם הגשת כתב האישום). ואולם, לא נקבעה בדין אפשרות איסור פרסום מקבילה בשלב המשפט, דהיינו בשלב שלאחר הגשת כתב האישום, וממילא אין בסיס משפטי לעתירת ב"כ המאשימה להורות על המשך איסור הפרסום כיום בשל חשש לפגיעה בהליך הפלילי.

50. יש להדגיש, כפי שהובהר בסקירה המשפטית דלעיל, כי מעבר לחקיקה המפורשת אף פסיקה רבת שנים ועקבית חוזרת וקובעת מתן בכורה לפומביות, גם כשנפגעים ערכים וזכויות אחרים. אכן, מפומביות הדיון - על שתי נגזרותיה - ניתן לחרוג רק בהתקיים הוראת חוק מפורשת, כאשר אף את החריגים לפומביות שנקבעו בחקיקה יש לפרש בזהירות ועל דרך הצמצום. אין בידי אפוא להיעתר לעתירות ב"כ המאשימה, שמשמעותן היא קריאה מרחיבה של החריגים לפומביות ואף יצירת חריגים נוספים וחדשים.

51. מכאן שגם אין לקבל את טיעון ב"כ המאשימה שלפיו ביטול איסור הפרסום משמעו מתן גושפנקא רשמית לפרסומים שבניגוד לדיון. הפומביות אינה משמיעה כל היתר לפרסומים שיש בהם, כשלעצמם, משום עבירה פלילית (למשל לפי חוק המידע הפלילי ותקנת השבים), או עוולה אזרחית, או אפילו התנהלות בניגוד לכללי אתיקה רלוואנטיים. לכן, בדיוק כפי שניהול משפט (ברגיל) בפומבי אינו מתיר פרסומים אסורים לפי כל דין, כך גם ביטול צו איסור פרסום אינו משמיע היתר כאמור. הגם שחשש כללי לפרסומים אסורים מתקיים תמיד - אגב, גם כאשר מוצא צו איסור פרסום - במדינה דמוקרטית ניתנת הבכורה לפומביות.

52. זאת ועוד: צו איסור פרסום אינו יכול לשמש כמעין תרופה-מקדימה לכל חשש כללי-תיאורטי בדבר פרסומים אסורים בעתיד. מעבר לכך, טיעון ב"כ המאשימה שלפיו יש להותיר את צו איסור הפרסום על כנו על מנת למנוע-מראש חשש לפרסומים אסורים, אף אינו מתיישב עם עקרון חופש הביטוי, ובמשפטנו נפסק - בהקשר לדיני לשון הרע - כי משטר צווי מניעה המבוסס על "מניעה מוקדמת" **"יפגע בתפקודה של העיתונות, הספרות, השירה ושאר אמצעי הביטוי"** (ע"א 214/89 אבנרי ואח' נ' שפירא ואח', פ"ד מג(3) 840, 869 (1989)).

53. ב"כ המאשימה ביקשו להסתמך, כעילה המשפטית הראשונה לעמדתם, על הוראות סעיף

68(ב)(7) לחוק בתי המשפט. דא עקא, שהוראות אלה אינן עוסקות באיסורי פרסום אלא מסמיכות את בית המשפט לדון בדלתיים סגורות, אם מצא צורך לכך משום ש"הדין הפומבי עלול להרתיע עד מלהעיד עדות חופשית או מלהעיד בכלל". ואולם, בתיק זה כלל לא הוגשה בקשה לסגירת דלתיים, לא עם הגשת כתב האישום ולא בזמן שחלף מאז - גם לא במסגרת טיעוני ב"כ המאשימה בבקשה דנא. אין אפשרות, אפוא, לגזור מהאפשרות התיאורטית שאולי תוגש בעתיד בקשה כאמור איסור פרסום של פרטי עד המדינה כיום.

54. נותר לנו אם כן לדון בעילה הנוספת עליה מסתמכים ב"כ המאשימה, דהיינו העילה המאפשרת איסור פרסום - לרבות של פרטי עדים - "לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות". בפרק הבא נדון בפירוט בתשתית הראייתית שהובאה מטעם המאשימה, אך כבר עתה יש לציין כי חלק ניכר מטיעוני ב"כ עד המדינה, כמו גם עד המדינה עצמו, אינם נוגעים לפגיעה בפרטיות, קל וחומר פגיעה חמורה בפרטיות. כך, עד המדינה מעלה חששות לפגיעות קשות במאמציו לשיקום ולפרנסה, אך בין חששות אלה לבין פגיעה בפרטיות - כהגדרתה בדין ובפסיקה - אין ולא כלום. יתר על כן, הנתונים אליהם מפנים ב"כ המבקש בהקשר לעד המדינה אינם נוגעים, על פני הדברים, לעניינים המצויים בליבת הפרטיות של העד, בפרט כשמדובר בנתונים שכבר פורסמו בעבר בהחלטות שיפוטיות ובאמצעי התקשורת; ובנסיבות אלה קשה לראות בפרסומם משום פגיעה חמורה בפרטיות.

55. ב"כ המאשימה ביקשו כאמור למצוא ב"חששו הסובייקטיבי של עד המדינה" נימוק נוסף לאיסור הפרסום, אלא שבעניין זה חששות סובייקטיביים אינם יכולים להוות מבחן משפטי ראוי. פשיטא, כי רגישותו הסובייקטיבית של עד אינה יכולה להכריע לעניין שאלת איסור פרסום פרטיו לשם מניעת פגיעה חמורה בפרטיות, בדיוק כפי שרגישותו הסובייקטיבית של מתלונן אינה יכולה להכריע לעניין היקף הגדרת עבירת האיומים לפי הוראות סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (ר' סיכום ההלכות בת"פ (שלום ת"א) 33623-10-14 מדינת ישראל נ' פלוני (08.07.2015), בפסקה 27 ואילך להכרעת הדין). בעניינים כגון אלה יש להכריע על פי אמת מידה אובייקטיבית, דהיינו: מנקודת מבטו של האדם הסביר המצוי בנסיבותיו של העד, בהתאם לתשתית הראייתית שהובאה לפני בית המשפט.

56. לבסוף יש לדון בהיבטים של העניין הציבורי בפרשה - כאשר קיומו של עניין כאמור נותן משנה תוקף ומשקל לזכות הציבור לדעת - וכן חלופה הזמן, שני היבטים שאף הם תומכים בקבלת הבקשה, ולו בעיקרה. אשר לעניין הציבורי בפרשה, ב"כ המאשימה עותרים כאמור שלא לתת לו משקל, משום שלשיתתם הוא נוצר עקב טענות מופרכות שהעלה המבקש, אשר הודהו באופן חד צדדי בחדשות 13. ואולם, לא ברור כלל ועיקר כיצד ועל סמך מה ניתן לקבוע - בוודאי כקביעה פוזיטיבית בהחלטה שיפוטית - כי העניין הציבורי בפרשה אמנם נוצר בדרך האמורה. כך, למשל, ניתן לסבור כי מקור העניין הציבורי נעוץ בעובדה שהמבקש שימש בזמנו כקצין בכיר בצבא ולאחר מכן היה מועמד לתפקיד החשוב של מפכ"ל משטרת ישראל. כך או כך, העניין הציבורי בפרשה - ובמידע שפרסומו מתבקש - קיים גם קיים ותומך בקבלת הבקשה, כנגזרת מזכות הציבור לדעת.

57. אשר לחלופה הזמן, בהקשר זה עסקינן במקרה חריג ממש, שכן מאז הוצאת צו איסור הפרסום לראשונה חלפו כמעט שש שנים. ב"כ המאשימה לא התייחסו בהשלמת הטיעון מטעמם להיבט זה - הגם שכזכור חלופה הזמן מהווה לפי דין נסיבה המצדיקה דיון מחודש באיסור פרסום - וממילא לא הביאו לפניי מקרה דומה בו איסור פרסום פרטי עד מדינה התפרס על פני תקופה כה ארוכה. גם אם במקרה שלפניי הסיבה לכך נעוצה בעיכוב בהגשת כתב האישום - שכאמור הוגש שנים ארוכות לאחר פתיחת

החקירה - אין אפשרות להתעלם מתקופת הזמן הממושכת בה עמד צו איסור הפרסום בתוקפו, ונתון זה תומך אף הוא בבקשה.

ה. התשתית הראייתית שהובאה מטעם המאשימה:

58. מעבר להוראות הדין ולכללים המשפטיים שנקבעו בהלכה הפסוקה, בבסיס כל החלטה שיפוטית עומדת כידוע התשתית הראייתית הספציפית הנוגעת לסוגיה שבמחלוקת, ולפיכך יש להידרש לפרטיה של תשתית זו. והנה, בענייננו כל שב"כ המאשימה הציגו לפני כטיעון עובדתי-ראייתי הוא ביקורתם החריפה על סיקור הפרשה באמצעי תקשורת אחד (חדשות 13), וכן מכתב שכתב ב"כ עד המדינה, אשר כולל סברות ותחושות סובייקטיביות של העד - שבחלק ניכר הן מרחיקות לכת הרבה מעבר לטיעוני ב"כ המאשימה ושאיף אחת מהן אינה נתמכת בגיבוי ראייתי כלשהו.

59. כאן יש להעיר, כי ברובד המשפטי הפנו ב"כ המדינה כאסמכתא לטיעוניהם, בין השאר, להחלטת ביניים שניתנה בזמנו בעניין **צ'רני** (ת"פ (מחוזי ת"א) 10291-01-12 **מדינת ישראל נ' צ'רני**) (החלטה מיום 27.01.2012)). ואולם, דווקא מהחלטה זו ניתן ללמוד לענין התשתית הראייתית שהמאשימה נדרשת להניח לפני בית המשפט במסגרת בקשה לאיסור פרסום שמו של עד מדינה, כאשר יש לציין שבאותה החלטה גם נקבע שככלל זכות הפרטיות של עד המדינה היא פחותה מזו של עד "רגיל" - שהרי עד מדינה הוא, על פי ההגדרה, עבריין בעצמו - ועל כן **"מניעה מוחלטת של גילוי זהותו עשויה להיות בלתי מידתית"**.

60. מכל מקום, וזו הנקודה העיקרית כאן, בעניין **צ'רני** הונחה לפני בית המשפט הערכה מקצועית של משטרת ישראל אשר קבעה כי עד המדינה דשם היה **"עד מאוים"** (דהיינו עד שבהתאם להגדרה בהוראות סעיף 1 לחוק להגנה על עדים, הוא **"עד אשר על פי הערכה מקצועית של משטרת ישראל, נתון או עלול להיות נתון לאיום על חייו, שלומו או בריאותו, שלו או של בן משפחתו, בקשר עם היותו עד"**). להבדיל, במקרה שלפני לא זו בלבד שלא הוגשה הערכה מקצועית כלשהי בעניין עד המדינה, אלא שאפילו לא נטען כי הוא נתון או עלול להיות נתון לאיום על חייו, שלומו או בריאותו בקשר עם היותו עד מדינה. כזכור, עוד בשלבי החקירה צוין שלא נטען, חלילה, כי המבקש או מי מטעמו יפגעו פיזית בעד המדינה, ואף לפני ב"כ המאשימה לא טענו כך. בהקשר זה יש גם משמעות לכך שהמבקש מודע מזה תקופה ממושכת לזהותו של עד המדינה - מכוח עימות שנערך ביניהם במסגרת החקירה, לפני שנים (ר' בסעיף 32 לבקשה) - ולא נטען כי במהלך תקופה זו פעל המבקש כדי לפגוע בעד המדינה.

61. נוסף לכך שלא הוגשה לפני הערכה מקצועית מטעם משטרת ישראל בעניינו של עד המדינה, אף לא הוגשו ראיות אפשריות אחרות - כגון ידיעות מודיעיניות או ראיות אחרות העשויות ללמד על קיומו של סיכון כזה או אחר לעד המדינה. זאת ועוד: במכתב ב"כ עד המדינה צוטטו תלונותיו של עד המדינה על הפרה של צו איסור הפרסום, שלטענתו גררה **"טלפונים מוזרים"** והכל **"על מנת להמשיך להטריד ולהציק לי"**. ואולם, מעבר לכך שלא הוסבר באיזו מוזרות מדובר ומהיכן הקשר לפרשתנו, הדעת נותנת שלו היה נוצר חשש ממשי כלשהו לשלומם של עד המדינה - בין בעקבות הטלפונים הנטענים האמורים ובין בעקבות הטרדות או הצקות - ב"כ המאשימה היו מורים לאלתר על עריכת חקירת משטרה בעניין. כידוע, הטרדת עד היא עבירה פלילית (לפי הוראות סעיף 249 לחוק העונשין), וחומרתה היא מוגברת כאשר מצטרפות אליה עבירות נוספות כגון איומים; ואם נודע למשטרה על ביצוע עבירות כאלה ברי כי

עליה לפתוח בחקירה (בהתאם להוראות סעיף 59 רישא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982).

62. דא עקא שלא הובאו לפני נתונים ראייניים כלשהם בענין חקירה שנערכה בהקשר לתלונות עד המדינה אודות הטרדות; וממילא לא הובא לפני מידע אודות שיחות הטלפון שנתקבלו אצל עד המדינה, זהות המתקשרים אליו או נתונים אחרים העשויים לקשר את השיחות הנטענות למבקש או לפרשה שלפני. למעט אמירה סתמית אודות חששות עד המדינה - ואף היא בדרך של ציטוט דברי עד המדינה בתוך מכתב שכתב בא-כוחו - לא הובא לפני דבר. ברור אפוא, כי על פני הדברים לא הונחה לפני תשתית ראיינית שניתן לבסס עליה החלטה שיפוטית בדבר המשך איסור הפרסום. עם זאת, נוכח חשיבות התשתית הראיינית כיסוד להחלטה השיפוטית, נוסף ונבחן באופן פרטני את טענות המאשימה ברובד העובדתי.

(1) החשש מהתגייסות תקשורתית כללית נגד עד המדינה:

63. במכתב ב"כ עד המדינה, שצורף להשלמת הטיעון מטעם המאשימה, נטען כאמור כי "**התקשורת כולה**" גויסה ל"**מסע תקשורתי ממוקד**" נגד עד המדינה. מעבר לכך שלא הובאו לטענה ראיות כלשהן, הרי הטענה - המניחה שה"תקשורת" בישראל היא גוף מונוליטי, שכביכול גויס שכם אחד למטרות המבקש - היא על פני הדברים קונספירטיבית כשלעצמה וחסרת יסוד עובדתי. אכן, כך למרבה המזל, כיום אמצעי התקשורת השונים במדינתנו הם רבים ומגוונים, ומציגים נקודות מבט השונות מהותית זו מזו; ואף מגוונות. קשה אפוא לקבל את הטיעון למסע תקשורתי מתואם של כלל התקשורת בארץ נגד עד המדינה, ומכל מקום בוודאי שאין די באמירה גרידא של ב"כ עד המדינה על מנת לקבוע כך.

64. זאת ועוד, בהשלמת הטיעון מטעם המאשימה מתחו כאמור ב"כ המאשימה ביקורת חריפה על סיקור הפרשה בחדשות 13, שלטעמם היה חד צדדי. עם זאת, ב"כ המאשימה לא מתחו ביקורת כלשהי על סיקור הפרשה באמצעי תקשורת אחרים, בין בטענה שהם מוטים לטובת המבקש ובין בטענה אחרת, לרבות הסיקור בעיתון הארץ שכזכור מבקש להצטרף לבקשה; וממילא ברור כי טרוניותיהם מופנות כלפי אמצעי תקשורת אחד בלבד. הנה כי כן, אף לפי טיעוני ב"כ המאשימה אין יסוד לטענת ב"כ עד המדינה בדבר התגייסות תקשורתית כללית ומתואמת נגד עד המדינה. אגב כך לא למותר להוסיף ולהעיר שכל הדיון בשאלה האם סיקור הפרשה - באמצעי תקשורת כזה או אחר, או אף בכל אמצעי התקשורת במדינה - הוא סיקור מוטה אם לאו, הוא דיון כמעט-אבסורדי: מעבר לכך שאין בידי בית המשפט כלים לקבוע מסמרות בכגון דא בהליך זה, אין בדין כל עילה המאפשרת איסור פרסום בשל חשש לסיקור מוטה.

65. נקודה חשובה שיש לתת עליה את הדעת כאן היא המהות המדויקת של הביקורת אותה מותח המבקש. ביקורת זו היא אמנם חריפה מאוד - אך כזו שאינה מופנית כלפי עד המדינה אלא כלפי רשויות החקירה והתביעה. גם בהקשר הספציפי של עד המדינה ביקורתו של המבקש אינה מופנית כלפי העד אלא כלפי הרשויות, בטענה כי גיוס עד המדינה נעשה באופן חפוז ופסול, תוך הפרת ההנחיות הפנימיות של התביעה - בפרט בשים לב למכלול נתוניו של העד המדובר. עוד טוען המבקש כי נוכח נתוניו של עד המדינה לא היה מקום שהמאשימה תסתמך על דבריו, במיוחד בכל הקשור להעמדתו לדיון. בין שבביקורת המבקש יש ממש והוא יוכל לגבותה בראיות בהמשך, ובין שהיא מופרכת ואף נובעת מתיאוריית קונספירציה התלושה מן המציאות - הביקורת איננה מופנית כלפי עד המדינה.

66. ברור אפוא שלעד המדינה אין כל עילה לחשש ממשי מהמבקש. מכאן שגם לא ברור מדוע לשיטת המאשימה אימוץ טענות המבקש - בין על ידי אמצעי תקשורת כזה או אחר, ובין על ידי מי מהציבור - אמור להביא להסתערות תקשורתית על עד המדינה או לזעם ציבורי נגדו. זאת, כאשר הביקורת שמותח המבקש מופנית כלפי רשויות החקירה והתביעה ולא כלפי עד המדינה; ובהקשר זה יש לשוב ולהזכיר כי לא הונחה לפניי ראייה כלשהי לאיום ישיר או עקיף שהופנה כלפי עד המדינה בהקשר לפרשה דנא. אכן, נוכח העניין הציבורי והתקשורתי בפרשה יש לוודא כי פרסומים לגביה לא ייגרמו לעד המדינה פגיעה "חמורה" בפרטיותו - כלומר פגיעה בשל פרסום פרטים הנוגעים לליבת הפרטיות של עד המדינה - אך מטרה זו ניתן להשיג בהותרת הצו על כנו רק בהקשר לעניינים אלה.

67. אשר לביקורת המבקש על התנהלות רשויות החקירה והתביעה, ברי כי במשטר דמוקרטי איסור פרסום לא יכול לשמש כאמצעי למניעת ביקורת כזו, גם לא בנימוק של הגנה על מוסד עד המדינה. יתר על כן, דווקא כאשר המידע שהתרת פרסומו מתבקשת נדרש לשם ביקורת על הרשויות, ייטו בתי המשפט להתיר את פרסומו (ר' בפסקה 36 דעיל). בהקשר זה גם לא למותר לאזכר את אחת האמרות המשפטיות המפורסמות ביותר, היא אמרתו של השופט לואיס ברנדייס, מגדולי השופטים במאה שעברה, שכבר לפני כמעט מאה שנה הזהיר כי, במשטר דמוקרטי, התרופה לאמירות שגויות או מטעות היא דווקא בדיבורים נוספים ומתקנים ולא בהשתקה כפוייה ("the remedy to be applied is more speech, not enforced silence", *Whitney v. California*, 274 U.S. 357, 377 (1927)).

68. ודוק: לא מדובר רק בקביעה ערכית, הנגזרת מעקרון היסוד החוקתי של חופש הביטוי, אלא גם בקביעה פרגמטית. הניסיון להשתיק דעות מוטעות ולמנוע דיון בהן תוך שימוש באמצעי כפייה - לרבות איסורי פרסום - דווקא עלול לחזק את משקלן, מתוך סברה שבהיגיון כי ההשתקה הכפויה נובעת מחוסר יכולת הרשויות להתמודד עם הביקורת המושמעת. כך, למשל, ניסיון למנוע דיון פומבי בשאלת תקינות גיוסו של עד מדינה פלוני לא זו בלבד שלא יהיה בו כדי להגביר את אמון הציבור במוסד עד המדינה, לרבות תקינות התנהלות רשויות החקירה והתביעה בגיוסם של עדי מדינה, אלא שהוא עלול לתת יתר-תוקף לעמדותיהם של חובבי קנוניות ותיאוריות קונספירציה, מופרכות ככל שיהיו.

69. מכאן, שגם אם ניתן היה לאסור פרסום לצורך הגנה על מוסד עד המדינה - וכאמור אין בדין עילה המאפשרת זאת - ככלל בשימוש באיסורי פרסום לא היה כדי לתמוך ולבצר את מוסד עד המדינה ואת אמון הציבור בו, או למנוע חשדנות כלפיו, אלא בדיוק ההיפך הוא הנכון. כמובן שעשויים להיות מקרים בהם יהא זה חיוני לאסור פרסום שמותיהם של עדי מדינה, בפרט בשלבי החקירה, תוך שימוש בעילות איסור הפרסום הקבועות בדין. כך יכול שיהיה במקרים בהם מדובר בפשיעה האלימה או המאורגנת, או במקרים שבהם מדובר בעדים מאוימים או מוגנים. עם זאת, במקרה כגון דא, בו מדובר בעבירות של השמטת הכנסות; כאשר אין כל טענה לאיומים מצד המבקש כלפי עד המדינה ולא הובאו ראיות כלשהן לאיומים גם מצדדים שלישיים; וכאשר ביקורתו של המבקש מופנית רובה ככולה כלפי הרשויות ולא כלפי עד המדינה - והמבקש אף מכחיש כי בכוונתו לפעול לפרסומים אסורים ומכפישים נגד עד המדינה - אין כל הצדקה להמשך איסור הפרסום.

(2) החששות שהעלו מטעם עד המדינה:

70. במספר מקומות לעיל כבר צוין הקושי בחששות הכבדים, שנטענו על ידי ב"כ עד המדינה ללא כל אסמכתאות ראייתיות, בהיותם חששות מרחיקי לכת מפני פגיעות רבות ומגוונות, הכוללות בין השאר

פגיעות פיזיות, נפשיות, בריאותיות וכלכליות. על פני הדברים מדובר בחששות מועצמים, מעל ומעבר לטיעוני ב"כ המאשימה, אשר לא הוצגו כל תימוכין לביסוסם ושיסודם בתחושותיו הסובייקטיביות של עד המדינה; וכל זאת הגם שבכגון דא יש להכריע על פי אמת מידה אובייקטיבית, בהתאם לתשתית הראייתית המוצגת בבית המשפט.

71. עוד עמדנו על כך שחלק ניכר מטענות עד המדינה - למשל הטענות לחשש מפני פגיעות כלכליות או באפשרויות השיקום - אינן באות כלל בגדר העילה של "**פגיעה חמורה בפרטיות**"; כאשר מגד הנתונים שלגביהם מבקשים ב"כ המבקש להפנות את תשומת הלב אינם כאלה המצויים בליבת הפרטיות של עד המדינה. יתר על כן, מדובר בנתונים המאוזכרים בהחלטות שיפוטיות שניתנו בעניינו של עד המדינה וכבר פורסמו ברבים, או בראיונות ובפרסומים נוספים בתקשורת (הגם שבהקשרים אחרים). בנסיבות אלה, וכאשר מדובר באדם ששמו והיבטים מהותיים שונים מנסיבות חייו כבר פורסמו בציבור, לא ניתן לומר כי פרסום שמו כעד המדינה בפרשה זו יפגע בפרטיותו; קל וחומר פגיעה "**חמורה**".

72. זאת ועוד: אימוץ טיעוניו של עד המדינה אמור להביא למסקנה - לה לא טוענים ב"כ המאשימה - כי יש להורות על חיסיון מלא ומוחלט של זהותו, ללא כל מגבלת זמן. בהקשר זה, מעבר לטענות עד המדינה בדבר חששותיו לפגיעה פיזית בו, הוא מפנה ל"**הבטחה שלטונית**" שלטענתו ניתנה לו, אשר לפיה זהותו תישאר "**חסויה לחלוטין**". עמדנו על כך שמדובר בהבטחה (נטענת) החורגת מסמכות, אשר מכל מקום מוכחשת על ידי ב"כ המאשימה ואין לה זכר בהסכם עד המדינה. לא ניתן אפוא להסתמך על טענה זו.

א. סוגיות שבשולי ההכרעה:

73. היבט נוסף שעלה לפניי, שתומך אף הוא במידת מה בקבלת הבקשה, נוגע לכך שלא הוצגה בבית המשפט מדיניות ברורה ועקבית של המאשימה בכל הקשור להגשת בקשות לאיסור פרסום פרטיהם של עדי מדינה. בהקשר זה עלתה במהלך הדיון לפניי כדוגמא פרשה אחרת בעלת פרופיל תקשורתי גבוה, בה לא נתבקשה הטלת מגבלות פרסום כלשהן על פרטי עדי המדינה שם. ב"כ המאשימה, בהשלמת הטיעון מטעמם, הבהירו כי ההסבר לכך הוא שבחלק מהמקרים דובר בעדי מדינה ש"**כיהנו בתפקיד ציבורי רם דרג, שחשיפה לתקשורת היוותה חלק ממנו**" (שם, בסעיף 83(ב)). ואולם, לא ברור מה הקשר בין חשיפה בעבר בתקשורת לבין טענות ב"כ המאשימה בדבר חשש מהסתערות תקשורתית על עד בקשר להיותו עד מדינה, הסתערות אשר לפי הטענה עלולה להרתיע אותו מלהעיד; מה גם שאם המבחן הקובע הוא חשיפה תקשורתית בעבר הרי שגם כאן עסקין בעד אשר נחשף בעבר בתקשורת, ולא אחת.

74. אגב כך יש לציין כי הנחיית היועצת המשפטית לממשלה, הרלוואנטית לענייננו (הנחייה מס' 4.2201, שלא עודכנה מזה שנים ארוכות), אינה מתייחסת לסוגיית איסור פרסומם של פרטי עדי מדינה ואף אינה כוללת הגשת בקשה לאיסור פרסום כאמור כחלק מרשימת טובות ההנאה הטיפוסיות, אשר ניתן להעניק במסגרת הסכם עד מדינה; חסר שהוא בולט נוכח החשיבות הרבה, המצוינת בהנחיה עצמה, ל"**סטנדרטיזציה בהסכמים עם עדי מדינה**". ראוי אפוא שהיועצת המשפטית לממשלה תיתן דעתה לעניין זה, דווקא לאור החשיבות שצוינה לעיל להימנע ככל האפשר מאיסור פרסום בכל הקשור להסכמי עדי מדינה, בוודאי בשלב המשפט.

75. בשולי הדיון בבקשה זו יש להעיר כי מדובר בבקשה יוצאת דופן, במובן זה שברגיל דווקא חשודים (בדיוני מעצר בשלב החקירה) או נאשמים (בשלב המשפט) הם אלה המבקשים את סגירת דלתות בית המשפט לקהל הרחב, או איסורי פרסום כאלה ואחרים, ואילו גורמי החקירה והתביעה הם המתנגדים לכך - תוך תמיכת יתדותיהם בפומביות ובחשיבותה. הדעת נותנת, כי המקרים שבהם החשודים או הנאשמים הם שיעמדו על ניהול פומבי ופתוח לגמרי של ההליכים נגדם יהיו אותם מקרים, נדירים יחסית, שבהם נאשמים טוענים לעוול או אף לקנוניה בכל הקשור לחקירתם ולהעמדתם לדין; ואכן המקרה שלפנינו יוכיח. דא עקא, שדווקא במקרים כאלה, ברוח אמרתו של השופט ברנדייס שצוטטה לעיל, אף האינטרס הציבורי יחייב ככלל (בכפוף לחריגים מובנים, כגון חשש לפגיעה בביטחון המדינה), ניהול פומבי ופתוח של ההליכים.

76. לבסוף יש להתייחס לטיעוני שני אמצעי התקשורת אשר ביקשו להצטרף לבקשה, דהיינו חדשות 13 ועיתון הארץ; כאשר בנסיבות העניין ובהעדר התנגדות מי מהצדדים אני מתיר את הצטרפותם. אמצעי תקשורת אלה נימקו את בקשותיהם בעיקר תוך התבססות על זכות הציבור לדעת, זכות שחשיבותה מתעצמת ומתגברת במקרים שהם, כענייננו, בעלי חשיבות ותהודה ציבוריים. עם זאת, הבקשות הן שונות בתוכן.

77. חדשות 13 ביקשה להצטרף לבקשת המבקש להסרת צו איסור הפרסום על פרטיו של עד המדינה, תוך שהדגישה כי נסיבותיו ונתוניו של עד המדינה דכאן הם דרמטיים וחריגים. בנסיבות אלה, ובהינתן העניין הציבורי בפרשה ובמבקש, הוסיפה חדשות 13 וטענה כי ידה של זכות הציבור לדעת היא במקרה זה על העליונה. חדשות 13 הדגישה כי "**אין כל רצון להכפיש את עד המדינה, אלא להביא את התמונה המלאה כהווייתה לידיעת הציבור**" (ר' בסעיף 5 להשלמת הטיעון מטעמה).

78. עיתון הארץ, להבדיל, צמצם את בקשתו רק לעתירה לפרסום טעמי ונימוקי ב"כ המאשימה, כפי שהם באו לידי ביטוי בהשלמת הטיעון שהגישו. עיתון הארץ הדגיש כי ב"כ המאשימה הביעו "**התנגדות נחרצת**" להסרת צו איסור הפרסום, כאשר הטיעון מטעמם הוא "**כללי ואינו נכנס כלל לנבכי החקירה**" ומסתמך על טיעונים החורגים מהמקרה הספציפי שבדיון, לרבות טיעון בדבר חשש מפגיעה כללית במוסד עד המדינה. בנסיבות אלה קיים, כך לטענת עיתון הארץ, עניין ציבורי רב בטיעוני ב"כ המאשימה ועל כן יש להתיר פרסומם מכוח זכות הציבור לדעת.

79. נוכח קבלת בקשת המבקש בעיקרה, כאשר ההחלטה גם מציינת את תמצית נימוקי הצדדים, בקשות אמצעי התקשורת התייתרו-למעשה. ואולם, בשל העובדה שנימוקי ב"כ המאשימה מובאים בהחלטה זו רק בתמצית, ובהיעדר כל עילה מבוררת למניעת הפרסום המבוקש על ידי עיתון הארץ - אני נעתר בזה לבקשת העיתון (בקשה מס' 14) ומורה על פרסום הנימוקים בהתאם לנוסח המצונזר המצורף לתגובת המאשימה בבקשה הנ"ל (דהיינו התגובה מיום 13.07.2022).

ז. סוף דבר:

80. המסקנה המתבקשת היא, אם כן, כי מכלול השיקולים המשפטיים והעובדתיים תומך בקבלת הבקשה בעיקרה, כאשר במיוחד יש להדגיש את העדר התשתית הראייתית להצדקת המשך צו איסור הפרסום במתכונתו הגורפת; והכל כפי שפורט בהרחבה בהחלטה זו. בנסיבות אלה, ובהתחשב בחלוק הזמן הממושך בו צו איסור הפרסום כבר תלוי ועומד בתוקפו - שש שנים בקירוב - כמו גם בהלכה

המחייבת שקילת קיומם של אמצעים אחרים העשויים להשיג את מטרת הצו אשר פגיעתם בפומביות פחותה, אני מחליט כלהלן:

(א) אני מקבל את בקשת המבקש בעיקרה ומתיר את פרסום פרטיו המזהים של עד המדינה. ממילא מותרים בפרסום הפרטים על עד המדינה שכבר פורסמו ברבים בהחלטות שיפוטיות ובאמצעי התקשורת הרשמיים.

(ב) למען הסר כל ספק מובהר בזה כי אין בהחלטה זו משום היתר-כביכול לפרסומים אסורים בעניינו של עד המדינה - בין שמדובר באיסור לפי הדין הפלילי, בין שמדובר באיסור לפי כל דין אחר ובין שמדובר באיסור לפי כללי אתיקה רלוואנטיים.

(ג) על מנת להשיג את מטרת הצו גם כיום אני אוסר בזה - ללא מגבלת זמן - על פרסומים בעניינים הנוגעים לליבת הפרטיות של עד המדינה; ובמיוחד בעניינים הבאים: כתובות מקום מגוריו ומקום עבודתו הנוכחיים של עד המדינה, פרטי ההתקשרות עם עד המדינה או עם מי מבני משפחתו, וכן פרטים הנוגעים לענייני האינטימיות של עד המדינה או למי מבני משפחתו.

נוכח קבלת הבקשה בעיקרה, ובהמשך לאמור בהחלטה שניתנה בדיון שנערך ביום 26.05.2022, אני מורה בזה על עיכוב ביצועה של החלטה זו עד ליום 06.09.2022.

ניתנה היום, יום רביעי כ' אב תשפ"ב, 17 אוגוסט 2022, במעמד הנוכחים.

פורסמה היום, יום שלישי י' אלול תשפ"ב, 06 ספטמבר 2022, בהעדר הצדדים.

[1] כל ההדגשות המופיעות בציטוטים שבהחלטה זו **אינן** מופיעות במקור והן תוספות של הח"מ. התוספות בסוגריים מרובעים, בתוך ציטוטים, באות ללמד על תיקון טעויות הקלדה. תיקונים לכתוב מלא תקני אינם מצוינים.